

Zoveel wijnflessen als je dragen kunt

Ruim duizend Nederlanders gaan elk jaar naar Frankrijk om te helpen met de druivenpluk. **Monique Prins** sprak een enthousiaste plukker en een wijnboer. „Een weekje plukken en je bent verliefd.”

Voor Benjamin Smids (21) geen luie zovakanties aan het strand. Hij houdt van werken. Vandaar dat hij in september, voor de derde keer op rij, naar Frankrijk trekt om druiven te plukken. En met hem vele honderden andere Nederlanders.

„Het is absoluut zwaar werk”, zegt Smids. „De derde dag heb je een zere rug, zere knieën en weet je niet meer hoe je je benen neer moet zetten. Maar de sfeer maakt alles goed. Je bent bij mensen thuis aan het werk en leert echt iets van de cultuur. Zeker op plekken waar ze minder ingesteld zijn op buitenlanders, zoals in de Elzas. Mijn Frans is beperkt, maar ik kan me tussen die oude Franse mannen en vrouwtjes toch aardig staande houden.” Het eten bij de wijnboer bestaat uit een ontbijt, bij veel boeren een ‘casse croute’, een soort tweede ontbijt op het veld en twee warme maaltijden per dag. De twee warme maaltijden zijn uitgebreid en typisch Frans, uiteraard met wijn. „Het is ’s avonds altijd feest, met een flesje wijn tussen de andere plukkers in de kleine kroegjes of wijnkelders bij de boer. En als een boer ziet dat je het werk serieus neemt, is er genoeg ruimte voor lol. Dan vliegt er regelmatig een tros druiven door de lucht. Bij sommige boeren mag je een lijstje invullen van wijn, en soms kaas of worst, die je voor de helft van de prijs mag meenemen. En soms geven ze je flessen gratis mee, zoveel als je dragen kunt.”

Druivenplukken kan in vele landen, zoals Duitsland, Italië en Hongarije en zelfs in Nederland. Maar het bekendst en best georganiseerd is de pluk in Frankrijk. Appellation Contrôlée (www.apcon.nl) brengt boeren en plukkers met elkaar in contact. ‘Een weekje plukken en je bent verliefd, op het land of op een collega-plukker’, zo waarschuwt Apcon op de website. En dat overkwam ook Smids. „Ik heb er vorig jaar mijn Spaanse vriendin leren kennen. We plukten samen bij een boer in de Beaujolais. De sfeer en het weer waren fantas-

Benjamin Smids gaat druiven plukken in Frankrijk. foto Benjamin Smids

tisch. Ook in de Elzas en aan de Côte d’Azur heb ik geluk gehad met het weer. Want geloof me, als het regent ben je er snel zat van.” Bij regen wordt de pluk vaak stilgelegd omdat dit slecht is voor het suikergehalte in de druiven. Maar als de regen dagen aanhoudt, moet je toch weer het veld op omdat anders de trossen gaan rotten. De Nederlander Joep Graler is met zijn wijngaard in het Zuid-Franse Domaine des Trois Orris goed voor zo’n 30.000 flessen wijn per jaar. Hij heeft dit jaar vijftien ‘vrijwilligers’ nodig: een op de trekker, twee dragers met grote manden op de rug en twaalf plukkers. De pluk is laat, van begin oktober tot ongeveer de 25e. „Het is een van de hoogstgelegen wijngaarden van Frankrijk, de rijping is veel evenwichtiger maar duidelijk later.” Hij heeft nooit moeite om plukkers te vinden. „De uitstekende sfeer praat zich snel rond. Iedereen slaapt hier in tenten en kampeert wagens rond de kelder. We eten gezamenlijk. Onder de plukkers zijn altijd mensen die een muziek- of theateropleiding hebben gedaan.” Graler erkent dat het werk zwaar is. „Als je zeven uur per dag met je kont hoger dan je kop rondloopt, is het fysiek best pittig. Maar het natuurschoon – een uitzicht vanaf 600 meter hoogte over de vlakke van de Roussillon, met uitzicht van Beziers tot in Andorra – is voor de geest erg ontspannend.”

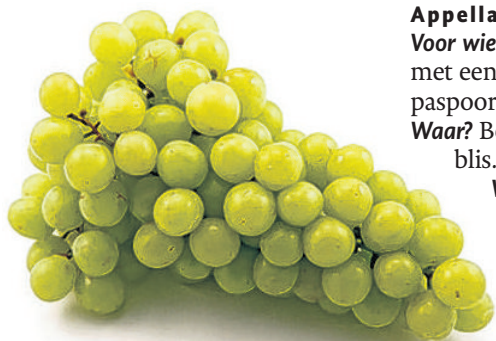
Appellation Contrôlée

Voor wie? Iedereen boven de 18 jaar met een goede gezondheid en een paspoort of identiteitskaart.

Waar? Beaujolais, Maconais en Chablis.

Wanneer? September - oktober.

Betaling? Kost en inwoning en circa 50 euro voor 8 uur werk.

DE BREDE DUINEN-ROUTE. IN 2005 DOOR LEZERS VAN DE KAMPIOEN UITGEROEPEN TOT 'S LANDS MOOISTE FIETSTRAJECT. VOLG NET ALS **ROB VAN DEN DOBBELSTEEN**, DE BORDJES. EN VOLG DAARDOOR OOK

NESCIO,
GERARD REVE,
KAREL VAN HET REVE,
HERMAN GORTER,
ADRIAAN ROLAND HOLST,
BERNLEF,
LUCBERT,
ADRIAAN VAN DIS,
NEELTJE MARIA MIN,
HUGO POS,
ATHONY VAN KAMPEN EN
J.C. BLOEM
OM MAAR WAT NAMEN TE NOEMEN.
EN ONTDEK NET ALS DEZE
SCHRIJVERS/DICHTERS
HOE AFWISSELEND
NEDERLAND WEL KAN ZIJN.

DE GEBROEDERS REVE ACHTERNA

Is er nog wat ten noorden van Alkmaar? Jawel, sla de grote schrijvers er maar op na. De één is nog lyrischer dan de ander. Bergen, Schoorl, Groet en aan weerszijden van die dorpjes een unieke melange van duinen, strand, zee, bossen, heide, dijken en polders.

Inderdaad, waar is het Nederlandse landschap afwisselender? Na het zompige, van riet, slijk en water vergeven vogelreservaat De Putten, volgt het malse groen van de door molens en boerderijen gemarkeerde Pettemer polder. En waar, om nog maar een voorbeeld te geven, wordt het schaterende geel van de duinen zo abrupt afgekappt als bij Camperduin, waar het machtige asfalt van de Hondsbosche Zeedijk als een landingsbaan naar de einder streept?

We waren ’s ochtends in Bergen, bij uitspanning Duinvermaak begonnen. Woelende wolken en zonnestralen die als spotlights met de

boomtakken speelden. In de gelagzaal geroezemoes en het vrolijke carillon van tegen koffiekopjes tikkende lepeltjes. Uitgelezen fietsweer.

Er zijn er meer die hier op de fiets stappen. De route voert eerst naar het noorden. Pittige klim langs de borstelbaan van Neerlands oudste skischool Il Primo en dan met ruime slingers, op en neer, richting Bergen aan Zee. Waar de zee holler is dan gedacht.

Adriaan van Dis bracht hier zijn jeugd door. Om precies te zijn in het voormalige koloniehuis aan de Verspyckweg 3. ‘Het ruisen van de zee, de wind in de dennen en het niet te benoemen verschil daartussen - die geluiden draag ik als een schelp in mijn geheugen’. Hier opnieuw de duinen in. Klim, afdaling, klim en een scherpe bocht naar rechts. Wie durft er nog te beweren dat Noord-Holland vlak is? Op een paar kilome-